

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.750 van 13 augustus 2002
in de zaak A. 107.281/XIV-5450.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 11 juli 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 juni 2001 tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, aan de verzoekende partij betekend op 13 juni 2001;

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 7, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedure inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de beschikking van 29 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2002 en waarbij het standpunt van de auditeur aan de partijen wordt medegedeeld;

Gehoord het standpunt van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST met betrekking tot de toe te passen procedure;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 30 januari 2001 en zich op 2 februari 2001 voor de eerste maal vluchteling verklaart; dat op 26 april 2001 de eerste asielprocedure wordt beëindigd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de verzoekende partij verklaart het grondgebied niet te hebben verlaten en dat zij zich op 5 juni 2001 voor de tweede maal vluchteling verklaart; dat op 13 juni 2001 de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing neemt tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring; dat voornoemde beslissing aan verzoeker wordt betekend op dezelfde dag; dat dit de bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken een exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing opwerpt die is afgeleid uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet);

Overwegende dat artikel 51/8, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens - dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen - aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State en er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld; dat luidens het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 de Raad van State slechts bevoegd is om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo de nieuwe vluchtelingenverklaring op nieuwe gegevens is gesteund; dat de verzoekende partij in haar enig middel, hoewel zij formeel onder meer de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden op het eerste gezicht de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert; dat zij derhalve op het eerste gezicht een middel aanvoert waarin zij stelt dat de beslissende overheid ten onrechte de door haar aangevoerde "nieuwe gegevens" buiten beschouwing heeft gelaten; dat de bespreking van de exceptie bijgevolg verbonden is met het antwoord op het middel;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat het enig middel luidt als volgt:

- "III.1. Schending van het artikel 9 van het Verdrag van Dublin van 15 juni 1990 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).
- III.2. Mijn verzoeker deed op 05.06.2001 een nieuw verzoek tot politiek asiel. Dat mijn verzoeker eindelijk contact gekregen had met zijn familie in het thuisland.
Dat mijn verzoeker vernam dat zijn leven gevaar loopt bij zijn terugkeer en dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar zijn land. Dat hij om deze reden is moeten afstappen van een vrijwillige repatriëring via I.O.M..
- III.3. Dat mijn verzoeker deze nieuwe elementen heeft voorgelegd, maar dat er geen rekening mee gehouden is.
- III.4. Dat verzoeker al deze argumenten ter kennis bracht aan de Lminister van Binnenlandse Zaken, maar dat deze die in zijn motivering niet besproken, noch eventueel weerlegd heeft. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).
Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen. (...);

3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing luidt als volgt :

"Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende op 02.02.2001 die echter werd afgewezen door het CGVS op 26.04.2001. Overwegende dat betrokkene op 05.06.2001 een tweede asielaanvraag indiende. Overwegende dat hij hierbij echter geen melding maakt van gegevens die zich zouden hebben voorgedaan na het afsluiten van de laatste fase van de vorige procedure kan betrokkene's tweede asielaanvraag niet in overweging worden genomen.";

3.3. Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen enkel element aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar middel stelt als nieuwe elementen te hebben voorgelegd dat "(zij) eindelijk contact gekregen had met (haar) familie in het thuisland, dat (zij) vernam dat (haar) leven gevaar loopt bij (...) terugkeer en dat het voor (haar) onmogelijk is terug te keren naar (haar) land, dat (zij) om deze reden is moeten afstappen van een vrijwillige repatriëring via I.O.M."; dat evenwel op het eerste gezicht deze argumentatie feitelijke grondslag mist en geen steun lijkt te vinden in het administratief dossier; dat immers uit de overgelegde stukken en met name uit het verhoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar tweede asielaanvraag het volgende heeft verklaard:

"Sedert mijn eerste asielaanvraag heb ik geen enkel nieuw element.
Ik keerde nooit naar mijn geboorteland terug.
Ik stel alleen maar vast dat niemand bij de DVZ en bij het C.G.V.S mijn verwondingen die ik heb opgelopen in de gevangenis in KHOI in 1994 (1373) en de li(t)tekens heeft gecontroleerd.";

dat zij deze verklaring heeft ondertekend voor "gelezen en goedgekeurd"; dat de beslissende overheid derhalve de hiervoor aangehaalde algemene verklaringen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift op het eerste gezicht niet in overweging kon en diende te nemen; dat hieruit volgt dat, in de huidige stand van de procedure, niet lijkt te zijn aangetoond dat door de vluchtelingenverklaring te weigeren in aanmerking te nemen, de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door te oordelen dat door de verzoekende partij geen gegevens aangebracht worden die voldoen aan het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet; dat verder de verzoekende partij prima facie niet uiteenzet op welke wijze de aangehaalde bepaling van de Conventie van Genève wordt miskend, daargelaten de vraag overigens of deze bepaling rechtstreekse werking heeft; dat het middel niet ernstig is; dat meteen ook de exceptie gegrond is derwijze dat de Raad van State zich onbevoegd moet verklaren om over de vordering tot schorsing uitspraak te doen; dat de vordering niet ontvankelijk is en moet worden afgewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien augustus tweeduizend en twee, door:

de HH. G. DEBERSAQUES,

B. COLLIN,

De griffier,

B. COLLIN.

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De voorzitter,

G. DEBERSAQUES.